

יום הולדת

סיפור מחובר ומצוייר
על ידי ילדות מכיתה ה'
של בית הספר ברחוב ליבנה בעיר ברמן.

ערוך על ידי מורה הכיתה
ה.שרלמן
1907

השמש כבר זרחה שאמא פתחה בזהירות
את דלת החדר והצצה כדי לראות האם
אלפרידה כבר ערה. היא ראתה שהילדה
ישנה עדיין.

כשאמא כך עמדה והביטה באלפרידה, זו
פתחה פתאום את עיניה. "הו, אמא, באת
להעיר אותי?",
"כן, ילדתי" ענתה אמא. ואז אלפרידה

קפצה מהר מהמיטה.
אמא נישקה את שפתיה של הילדה, חיבקה
אותה ושאלה " האם את יודעת איזה יום
היום?" ואז נזכרה אלפרידה ואמרה "נכון,
היום יום ההולדת שלי!"
אז קבלי את ברכתי ליום ההולדת ואני
מקווה שגם בהמשך תישארי ילדה נבונה
ואהובה" אמרה אמא ואז שאלה "והאם את
יודעת בת כמה את היום?"
"כן" ענתה אלפרידה "היום אני בת עשר!"
אמא עזרה לה להתלבש, להתרחץ
ולהסתרק ובסוף הילדה הייתה כבר
מסודרת כפי שצריך.
"בואי עכשיו, ילדתי" אמרה אמא "אראה לך
דבר שישמח אותך מאוד!" אלפרידה נתנה
לה יד והלכו ביחד. הן נכנסו לסלון.
כשנכנסה שם מה היא ראתה פתאום! שם
עמדה בובה גדולה, לבושה בגד לבן עם
סרטים אדומים וכחולים ובכובע אדום על
ראשה. "אך, איזו בובה יפה" אמרה

עלולה עוד להצטנן. חכי, אכסה ואחמם
אותך" והיא שמה את הבובה בתוך העגלה.
ואז היא חיבקה שוב את אמא ונתנה לה
נשיקה מצלצלת.

כשאלפרידה עמדה בין כל המתנות שלה,
נשמע פתאום צלצול בדלת. אמא פתחה
ושם עמד דוור שנכנס ושאל "האם כאן גרה
העלמה אלפרידה וולגמוט?" "כן, אמרה

אלפרידה ולקחה אותה בידיה.
ליד הבובה עמדה גם עגלת בובות.
אלפרידה הביטה עליה ושמחה עוד יותר.
ואז הסתכלה על השולחן. ובמרכז השולחן
עמדה עוגה גדולה, מסביבה זר ירוק ועליה
תשע נרות שדלקו בעליזות. לידם מונח היה
דף ניר ועליו כתוב "בוקר טוב, בת יום
הולדת! שיהיה לך יום שמח!"
זה כתב לה אבא שלה, שעוד לפני
שאלפרידה התעוררה היה צריך ללכת
בבוקר מוקדם לעבודה. וליד הדף עמד זוג
נעליים אדומות, חדשות, אותן הוא נתן לה
ליום ההולדת.

אלפרידה אמרה "תודה רבה, רבה אמא על
המתנות היפות!" "את הבובה הביאה
אתמול בערב דודה מטה" אמרה אמא "אבל
הביטי, כאן מונחת עוד בובת-אמבטיה
קטנה, כפי שתמיד רצית."
אלפרידה לקחה את הבובה הקטנה ואמרה
"בובתי מסכנה, את ערומה לגמרי, את

הקופסה. שם ראתה אלפרידה שמלה לבנה
יפה וזוג גרביים לבנים. הו כמה שהיא
שמחה כשראתה אותם. והיה שם גם כדור
וחבילה קטנה עטופה בנייר. אלפרידה
הייתה צריכה להוריד המום דפי ניר עד
שמצאה בסוף מטבע של חמישה מרק.
"זה תוכלי להכניס לקופת חסכון שלך"
אמרה אמא.

כשבצהרים חזר אבא והתפעל מכל
המתנות היפות נשמע פתאום שוב צלצול
בדלת. "מי זה יכול להיות?" אמרה
אלפרידה ופתחה את הדלת. שם עמד דוד
פיבי, אך אלפרידה לא הכירה אותו כי ראשו
היה מכוסה בברדס ענק. מי זה, חשבה. אך
פתאום שמעה צחוק גדול ומיד ידעה שזה
דוד פיבי. "דוד, זה אתה!" קראה ומשכה
אותו לדירה. היא הראתה לו את המתנות.
דוד פיבי בירך אותה ואמר "הנה, הבאתי
לך משהו גם אני" "מה זה?" שאלה
אלפרידה. "רק תפתחי, כבר תראי בעצמך"

אמא "הנה בעלת השמחה!" ואז אמר הדוור
"אני מאחל לך כל טוב!" "תודה" אמרה
אלפרידה, לקחה ממנו את החבילה
שהחזיק ביד והלכה איתה לחדר. "מי יכול

היה לשלוח לך זאת?" שאלה אמא. "אני
חושבת שזה מסבתא" אמרה אלפרידה
"האם גם את לא חושבת כך?"
אמא חתכה את החבל העבה ופתחה את

כוסות וכלי שולחן אחרים, הילדים ישתו חלב בסוכה. אלפרידה הביאה את עוגת יום ההולדת והעמידה אותה, יחד עם הזר, על השולחן.

"אמא, את הבאת שש כוסות, זה אחת יותר מדי, תבואנה רק חמש בנות." "ואת לא רוצה לשתות?" "שאלה אמא. "אך" אמרה אלפרידה "על עצמי בכלל לא חשבתי." "האם אוכל להביא את עגלת הבובות?"

אמר דוד פיבי. אלפרידה התירה את הקשרים העבים והורידה ניר מהחבילה. שם מצאה כמה חתיכות פחם ואבן קטנה. כשהיא ראתה זאת, צחקה בקול כי ידעה שדוד פיבי תמיד מתבדח. ואז הדוד אמר "אם זה לא מוצא חן בעיניך, תוכלי לקבל את זה במקום" והוא הוציא מכיס המעיל קופסה קטנה, שבה היה שני עגילי זהב. שוב הודתה אלפרידה לדוד וכולם התיישבו לארוחת צהרים.

בשעה שלוש אמרה אמא לאלפרידה "בואי, עכשיו נסדר את הסוכה, לפני שתבואנה החברות שלך!"

אמא שמה מפת שולחן חדשה על השולחן, אלפרידה טאטאה עלים וענפים שנפלו על האדמה. "ילדה, הביאי לי עוד סמרטוט לך, אני רוצה לנגב את הכסאות מאבק."

הסוכה הייתה ירוקה כולה. דוד פיבי קנה דגלים צבעוניים וטחנות רוח מניר וסידר אותם בגג הסוכה. אמא הלכה והביאה

שאלה "נוכל לשחק איתה." "כן" אמרה אמא
"אבל תשגיחי שהבובה החדשה לא תיפול."
עכשיו אמא חתכה את העוגה לחתיכות
קטנות ודוד פיבי תלה מנורת ניר גדולה
מתקרת הסוכה..

הכל היה כבר מוכן.
כל החמש הגיעו ביחד: רוזה, פאולה,
אדולפינה, תאה וריזי. הן בירכו את

אלפרידה וכל אחת הביאה לה מתנה. רוזה
טבלת שוקולד, פאולה מחקן דיו, אדולפינה
ארנק לכסף, תאה סרט משי צבעוני וריזי
סדרן ניירות.
המתנות הונחו על השולחן בחדר ואז
אלפרידה הובילה אותן לסוכה. שם היה
כבר הכל מסודר. בסוכה עמדו שישה
כסאות ועל כל אחד הניחה אלפרידה פתק
עם שם של ילדה, כדי שידעו איפה עליהן
לשבת. וכשכל שש התיישבו כל אחת
קיבלה זר לראשה והן שתו חלב ואכלו
עוגה. ואז אמרה אלפרידה "הבוקר הייתה
לי הפתעה גדולה. פאולה, את מכירה כבר
את דודי, הוא פתח לך את הדלת. על זה
רציתי לספר להן. הבוקר כשהוא בא הביא
לי חבילה גדולה, וכשפתחתי אותה.. יודעות
אתן מה היה בפנים? חתיכות פחם!" כל
הבנות צחקו וריזי אמרה "הראי לנו את
הפחם!" פאולה לא רצתה לקחת את הפחם
לידים כי חשבה שהיא תתלכלך והפחם

נפל. אבל אז הן שמעו צליל מוזר, כאילו
היה הפחם ריק בפנים. אדולפינה לקחה את
הפחם, נערה אותו ואמרה "זה ריק בפנים,

ויש שם עוד משהו. כשהן הביטו היטב ראו
כי זה לא היה פחם אלא קופסה שחורה
שנראתה כמו חתיכת פחם, ואת הקופסה
ניתן היה לפתוח. כשאלפרידה פתחה אותה
מצאה שם בובה כושית קטנה. הבנות

שמחו מאוד ואלפרידה רצה מיד לאמא,
הראתה לה את הבובה ואמרה "אך איזה
ליצן הוא הדוד פיבי!"
"אולי נשחק באמא וילד?" הציעה אלפרידה.
"כן! כן!" קראו כל הבנות "זה משעשע." "אז
אנו מוכרחות למצוא לעצמן כינויים" אמרה
תאה. "אלפרידה, מה תרצי להיות?" "אני
רוצה להיות גברת סנטור" אמרה אלפרידה.
"ואני גברת פסטור" קראה פאולה. "אני"
אמרה ריזי "אהיה גברת ריבא!" "ואני גברת
אוסטרלו" "ואני גברת מאייר."
וכך לכולן היו כבר שמות. וכל אחת קיבלה
בובה שהייתה צריכה להיות הילד שלה, והן
הלכו לבקר אצל גברת פסטור. והיא כאילו
בישלה להן שוקולד על התנור של
אלפרידה. אחרי המשחק הזה הן שיחקו
בתיאטרון. תאה תלתה סדינים גדולים לפני
הסוכה וזאת הייתה הבמה. ואז הציעה
תאה לשחק ב"הילד האבוד". הבובה
הגדולה של אלפרידה הייתה הילדה

האבודה. זה היה נהדר. אבל אחרי ההצגות
הן קיבלו רפרפת, ואחר כך שיחקו עוד ועוד,

במחבואים ותופסת. רק שריזי נתפסה
תמיד, כי היא הייתה שמנה ולא יכלה לרוץ
מהר. וכשלא היה להן כבר כוח הן התיישבו
במעגל ושרו ושיחקו במשחקים שונים
בישיבה.

כשנמאס להן כבר לשחק אמרה אמא של
אלפרידה "עכשיו אתן יכולות ללכת לסבתא

ולהביא אותה הנה."

הן חבשו את כובעיהן ויצאו.

"את מכירה את הדרך?" שאלה ריזי. "כן"
אמרה אלפרידה "כבר הלכתי לשם הרבה
פעמים. כשהלכנו ברחוב ראו פתאום עגלה
עם חציר. כשברחוב עברה חשמלית הסוס
נבהל, קפץ לגובה ונפל. הברך שלו נפצעה
כי הוא נפל על חתיכת זכוכית.

"כמה שזה איום!" אמרה תאה שתמיד
ריחמה על בעלי החיים.

מרחוק הן כבר ראו את הבית בו גרה
הסבתא. היא יצאה בדיוק מדלת ביתה.
הבנות בירכו אותה יפה ואלפרידה נתנה לה
את ידה.

"כתבתי לך ברכה" אמרה סבתא "האם
קיבלת את החבילה?" "כן" ענתה אלפרידה
"ותודה על הבגד ועל הגרביים."

בדרך הן סיפרו מה ראו קודם. כשהגיעו
למקום בו נפל הסוס ראו הרבה אנשים
שעמדו והסתכלו. באה עגלה להוביל

עכשיו עשה שטרולך כל מיני תעלולים. הוא הלך על שתיים ונתן כף רגלו לילדות. ואז הביא דוד פיבי מקל שאותו החזיק שטרולך כמו רובה. אחר כך היה צריך לקפוץ על כסא ולספר לאורחות סיפור, ואז הוא

התחיל לנבוח חזק. ילדות צחקו וריזי אמרה "שטרולך, אנו לא יכולות להבין מה אתה מספר לנו." ואז הוא נבח עוד יותר חזק.

בהמות וניסו שם לשים עליה את הסוס אבל הוא לא יכול היה לקום. אך בסוף הובילו אותו לרופא חיות. אחרי שראו את כל זה הן הלכו הביתה.

"עכשיו בואו" אמרה אלפרידה לחברותיה אחרי שהושיבו את סבתא על הספה. "עכשיו בואו לסוכה!"

דוד פיבי, האם תבוא איתנו? "כן, וודאי" הוא אומר "לכו ואני בא מיד!" כשהבנות כבר בסוכה הוא קורא לכלב של המשפחה "שטרולך, שטרולך! והנה זה בא בריצה. דוד פיבי לוקח אותו לקומה העליונה, בה נמצא החדר של אלפרידה, מלביש לשטרולך בגד ישן ושם לו כובע על הראש. אז הוא לקח אותו על הידיים וירד לסוכה.

ילדות שמעו עכשיו שמישהו יורד במדרגות, ופתאום הכלב קפץ מולן והבהיל אותן מאוד. אבל אחרי שראו כי זה שטרולך, צחקו ואמרו "אך, איך הוא הפחיד אותנו."

הוא לקח גם סל בכף רגל קדמית והילדות
שמו לו חתיכות עוגה כפרס.

כאשר דוד פיבי הוציא אותו מהסוכה קיבל
אף הוא חתיכת עוגה שטעמה לו מאוד.
"אלפרידה הביאה את הבגדים הישנים שוב
למעלה" אמר דוד פיבי. אבל איפה היא,
אלפרידה? פתאום היא הופיעה. אבל היא
החליפה את בגדיה. היא לובשת עכשיו

שמלה ארוכה שהייתה שייכת לאמא, על
ראשה ברדס גדול, זוג משקפיים על אפה
וסל מלא שוקולדים עטופים בניר כסף. כל
ילדה קיבלה אחד. אבל כשהן פתחו את ני
הכסף, לא היה זה שוקולד, אלא חתיכות
פחם.

הבנות צחקו והתחילו לרדוף אחריה, והיא
הסתבכה בשמלתה הארוכה ונפלה בדשא
תוך צחוק גדול.

הילדות אכלו ארוחת ערב בסוכה וכאשר
גמרו הייתה שעה תשע. כולן נבהלו שכבר
כל כך מאוחר וריזי אמרה "אבל עכשיו אני
מוכרחה כבר ללכת". אלפרידה ביקשה
"ריזי, תישארי עוד קצת" אבל זאת היא לא
יכלה לעשות. גם הילדות האחרות התלבשו
והתכוננו ללכת. אמא אמרה "עכשיו כל
אחת תקבל פנס" ובאמת היא נתנה פנס
לכל בת והן יצאו מהסוכה, כשדוד פיסי
הולך לפניהן ושר
"שמש, ירח וכוכבים,

במטפחת. "תשנו טוב ותחלמו על משהוא
יפה" קראו להן.
"גם את, גם את" ענו הבנות ונעלמו מאחורי
פינת הבית.

כולם יפים ביום הולדת.
בום--בום
יום הולדת הסתיים"
כולם צחקו מאוד ורזיי שידעה לשיר יפה
אמרה "עכשיו נשיר את השיר חדש שלימד

אותנו המורה" "כן, כן" ענו הבנות. הן נעמדו
במעגל ושרו את השיר.
אחר כך אמרו יפה "שלום". אלפרידה
הביאה אותן עד לדלת הכניסה ונפנפה להן